

Ideges leszel

*Mint az emlékezeted
valami figyelmeden épp
kívül eső fiókjának rejteke,
amikor félbehagysz egy mozdulatot,
másba belefeledkezve, s csak
ezt, a félbehagyást jegyzed meg,
hogy másodpercekkel később,
szabad idődben
pótold immáron, ha ugyan még
emlékeznél, mit is kellene.*

*Néha pedig tudod,
semmit sem hagytál félbe
pár másodperccel korábban,
valamit mégis folytatni, befejezni,
alaposabban csinálni kellene,
még fantomérzésnek sem neveznéd,
bár annak éled meg. Ilyenkor lebénulsz,
egy vessző közben felejtetted a mondatot,
mozdulataid megdermednek,
s megannyi olyan teendőt felejtesz el,
melyeket később, szabad idődben
aztán folytatnod kéne.*

*Aztán egyszer-egyszer,
kámzsás-kétes állagú
beszélgetések során,
hogy-hogy nem, hát
csak így, semmilyen
komolyan vehető
apropóval eléd kunkorodik
a kérdés, hogy boldog vagy-e,
lettél vagy még leszel-e,
teroben van vagy esélyed
van-e még rá szerinted,
és akkor a fejedhez kapsz,
mint akinek épp eszébe jut
egy félbehagyott levél,*

*otthon száradó, mosatlan edény,
pillanatra, mert, mondjuk,
csöngettek, letett könyv,
és lebénulsz, megdermedsz,
ideges leszel egy pillanatra.*